

ת"פ 48990/10/15 - מדינת ישראל נגד RENZA AVRALE, TESHEME BAHATA

בית משפט השלום בראשון לציון

28 דצמבר 2015

ת"פ 48990-10-15 מדינת ישראל נ'
AVRALE(עציר) ואח'

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אברהם הימן
המאשימה
נגד
הנאשמים

1..RENZA AVRALE
2..TESHEME BAHATA

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד יעל גבעוני

נאשם 1 וב"כ עו"ד קוצר

נאשם 2 וב"כ עו"ד בר עוז

מזר דין

רקע.

כנגד הנאשמים הוגש ביום 22.10.15 כתב אישום אשר במקורו ייחס לנאשמים עבירות של שימוש בדרכון מזויף, התחזות כאדם אחר במטרה להונות וזיוף או השחתת דרכון.

בדיון אשר התקיים ביום 10.11.15 הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון. על פי הסדר הטיעון כתב האישום יתוקן, הנאשמים יודו ויורשעו והצדדים יטענו לעונש באופן "חופשי".

ואכן כתב האישום תוקן, הנאשמים הודו והורשעו והצדדים טענו לעונש.

אלה המעשים בהם הודו הנאשמים כי ביצעו. הנאשמים הודו כי עובר לתאריך 22.10.15 במועד שאינו ידוע למאשימה, זייפו הנאשמים דרכונים ישראלים הנושאים פרטיהם של אחרים האחד בשם יונתן תספאי, ת.ז. 032513715 מס' דרכון

עמוד 1

22414634 והשני בשם זמאלה מלקמו, ת.ז 324700889, מס' דרכון 20204540 וזאת באמצעות אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה בכך ששילמו לאחר 5,000 דולר וכן סיפקו לו הנאשמים תמונת פספורט. עוד נאמר בכתב האישום כי ביום 22.10.15 בשעה 14:40 או בסמוך לכך הגיעו הנאשמים לנמל התעופה בן גוריון כשהם מתכוונים לצאת את הארץ באמצעות הדרכונים המזויפים.

בגין מעשים אלה הורשעו הנאשמים בעבירות של שימוש בדרכון מזויף - לפי סעיף 8 (א) (2) לחוק הדרכונים תשי"ב-1952 ובהתחזות כאדם אחר במטרה להונות - לפי סעיף 441 רישא לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

טיעוני הצדדים לעונש.

ב"כ המאשימה ביקשה להחמיר בענישת הנאשמים. לפי גישת התביעה, במעשיהם אלה דהיינו נסיון לצאת את הארץ בדרכונים מזויפים הינו מעשה שפוגע באושיות החברה והסדר הציבורי. לפי תפיסת התביעה, העובדה שמדובר באריתריאים, שנכנסו ארצה בניגוד לחוק, ושוהים בה, יש בה כדי להחמיר עמם עת ניסו לצאת את הארץ בדרכונים מזויפים. לפי שיטת התביעה, העונש ההולם בגין מעשה זה הוא עונש מאסר בפועל שיש וירוצה בעבודות שירות. משום שמדובר בתושבים זרים שאין להורות על ענישתם במאסר בעבודות שירות, אזי עתרה התביעה להשית על הנאשמים עונש של מאסר בפועל ועונשים נילווים.

באי כוח הנאשמים, התנגדו בתוקף לשיטת התביעה. ראשית לכל הציגו גזרי דין רבים שנגזרו על נאשמים שניסו לצאת את הארץ או ניסו לצאת באמצעות דרכונים מזויפים, שכל מטרתם הייתה לקיים פולחן דתי, תיקים המכונים "תיקי אומן" לפי שהיוצאים ביקשו להשתטח על קברו של רבי נחמן מברסלב באומן. בכל אותם מקרים נגזרו על הנאשמים עונשי מאסר על תנאי. מעבר לכך, מדובר בתושבים זרים, תושבי אריתריאה, אשר ביקשו לצאת את הארץ ללונדון על מנת לשפר תנאי חייהם, מאלה שבארץ. הסניגורים הביעו פליאה על עצם הפתיחה בהליכים הפליליים שמא מתקשת המדינה להשאירם בארץ אף על פי שלדעת רבים מתושבי המדינה אין מקום פה. באי כוח הנאשם ביקשו להשית על הנאשמים עונשי מאסר על תנאי.

דין והכרעה.

בראשית הדברים לא מצאתי להכביר מילים באשר לטענה בדבר חוסר ההיגיון שבפתיחה בהליכים אלה, ויתירה מזו על כך שהתביעה המשטרית מצאה להגיש בקשות למעצר עד תום הליכים בצמוד לכתב האישום. עיון בבקשה למעצר עד תום הליכים מעלה תהיות רבות אודות השימוש שנעשה בהליך של מעצר עד תום הליכים. ספק רב בעיני אם במקרה זה קיימת עילה למעצר עד תום הליכים, אך אין זה עניין הנוגע לגזר הדין, אלא למדיניות התביעה, שיש לבקרה במקרה זה.

איני רואה חומרת המקרה כפי שהתביעה רואה אותה. מדובר בשני אריתריאים שנכנסו לישראל שלא כדין כמו אלפים כמותם. משום המצב השורר בקרבם בארץ שאינו קל לשון המעטה, ומשום תנועת

רבים מאוכלוסיית העולם מן המזרח אל המערב, תנועה, שבין היתר, תכליתה שיפור תנאי חיים ומחייה, מצאו השניים כי יציאתם את הארץ תהיה בדרך של רכישת דרכונים מזויפים, שהרי במצבם הנוכחי אין בידם דרכונים שיאפשרו להם לצאת את הארץ. ובכן זה פשעם! באי כוח הנאשמים, טענו כי במקום אשר לעצרם ולפתוח בהליכים היה מקום, לנוכח תופעת כניסת אזרחים אריתראים ארצה בניגוד לחוק, ומשום כך, מאמצי המדינה באופן של חיפוש דרכים מדרכים שונות כדי לשכנעם לעזוב את הארץ להתיר לשני הנאשמים לעזוב את הארץ. ברור הוא, אף שלכאורה הטענה שובה את הלב, הרי אין לקבלה. המדינה שומרת על חוקיה. הנכסים והיוצאים אליה וממנה, יעשו זאת בדרך החוקית. יחד עם זאת, בשים לב למכלול הנסיבות איני מוצא חומרה רבה במעשי הנאשמים. אני מוצא כי מעשיהם אינם ברף חומרה גבוה.

אלא שבכך לא די. שעה קלה לאחר שנדון עניינם של הנאשמים הללו, עת הצדדים טענו לעונש ביום דיונים המכונה "יום מוקד" נדון לפני אדם אחר, בתיק פלילי 15-03-37901 בעבירות שבשני אישומים בכתב אישום: האחד גניבת דרכון של חברו, והשני ניסיונו לצאת את הארץ בניגוד לצו של בית הדין הרבני בירושלים והתחזות כאדם אחר. ושאל השואל מה העונש לו הסכימה התביעה אותה תביעה עצמה אשר עתרה לשני הנאשמים שלפני לעונש של מאסר בפועל? והתשובה לכך היא, שכמו במקרים רבים אחרים, בנסיבות דומות עד זהות למקרה שלפני, העונש המוסכם היה מאסר על תנאי וקנס בסך 1,000 ש"ח שישולם בתשלומים.

וכאן השאלה, האם מתחם העונש ההולם כפי שהציגה התובעת בטעוניהם לעונש הוא אכן, מאסר בפועל ועונש זה בלבד? ברור שלא! יתירה מזו, בגזרי דין רבים ביותר של נאשמים שניסו לצאת את הארץ בדרכונים מזויפים שלא על מנת להתחמק מנושיהם או מאימת הדין הפלילי, העונש היה מאסר על תנאי (עיינו בגזר הדין בת.פ. 12-11-47822 בו הצבעתי על הסכמת התביעה לעונשי מאסר מותנים ברשימת תיקים המפורטים בגזר הדין). ואני שואל במה שונים הנאשמים שלפני מכל האחרים? האם בעובדה ששילמו עבור הדרכון המזויפים 5,000 דולר? האם משום שניסו לצאת את הארץ ולא לחזור אליה כיון שביקשו לגור במקום שלדעתם טוב יותר מכאן? האם היותם אריתראים, שיש ומחמת מצוקה קשה בארצם הסתננו לישראל לאחר תלאות קשות? האם משום צבע עורם? האם משום שכל שביקשו הוא לצאת את הארץ ללא שגנבו דרכון וללא שהפרו צו של בית משפט כמו בכל המקרים האחרים בהם הסכימה התביעה לעונשי מאסר על תנאי? אין תשובות לכל השאלות הרטריות הללו אלא אחת שאיני מקבל גישה העונשית של התביעה.

אשר על כן, מתחם העונש ההולם אינו כפי שהציגה התביעה. מתחם העונש ההולם הוא ממאסר על תנאי עד כדי מאסר בפועל למספר חודשים במקרים החמורים שיש ובתווך המאסר ירוצה בעבודות שירות.

אני מפנה לעבודה סמינריונית מאוניברסיטת חיפה שיש בה משום מחקר שנערך בהנחיית פרופ' אורן גזל אייל ובו נבחן הקשר שבין מעצר עד תום הליכים לבין העונש בסופו של המשפט. במחקר זה, הוכח, בין היתר, כי העונש בסופו של יום, בתיקים בהם הוגשו בקשות למעצר עד תום הליכים, מושפע מהליך של מעצר עד תום הליכים כמו גם מתקופת המעצר בעקבות הבקשות. ראוי לבחון, לדעתי שמא העמדה העונשית של התביעה במקרה זה, לא הושפעה, מעצם הגשת הבקשה למעצר עד תום הליכים, אשר ספק בעיני אם היה לה בסיס. [עיינו: רותם אלבז ואריאל דניאלי, **איזה חלק מעונש המאסר שהוטל על נאשם רוצה כבר בתקופת המעצר עד תום ההליכים**, (עבודה סמינריונית בקליניקת הסניגוריה הציבורית, אוניברסיטת חיפה, הפקולטה למשפטים, בהנחיית פרופ' אורן גזל אייל, 2015).]

אשר על כן, אלה העונשים שאני משית על כל אחד מהנאשמים:

5 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מהיום לא יעבור מי מהם עבירה בה הורשע.

לנוכח מצבם הכלכלי של הנאשמים איני משית עליהם עונש של קנס. אני מחייב כל אחד מהנאשמים לחתום על התחייבות להימנע מעבירה לפיה אם יעברו עבירה מן העבירות בהן הורשעו, תוך שלוש שנים מהיום ישלמו סך של 2,000 ש"ח.

ככל שהנאשמים או מטעמם הפקידו סכום כסף כערובה לשחרורם הרי שהסכום יוחזר לאדם שהפקיד הסכומים. על פי הכללים הנהוגים יש להחזיר הכספים לאדם שלו חשבון בנק. לפיכך, ב"כ הנאשמים ידאגו להגיש בקשות מסודרות עם חשבונות בנק המוסכמים על אלה אשר הפקידו ההפקדות הכספיות.

מוצגים יעשה בהם כפי שיקול דעתו של הממונה על החקירה.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

**ניתנה והודעה היום ט"ז טבת תשע"ו,
28/12/2015 במעמד הנוכחים.
אברהם הימן , סגן נשיאה**